

РЕШЕНИЕ

№ 344

гр. София, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Вяра Русева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10187** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Л. А. Д. срещу съдебно решение от 27.07.2021 г., постановено по нахд. № 2230/2019 г. на СРС, НО, 18 състав, с което е изменено наказателно постановление № 18-4332-002846/02.04.2018 г. (НП), издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, като по т. 1 от него, прилагайки закон за същото административно нарушение е преквалифицирал нарушената разпоредба от чл. 20, ал. 1 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) на чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и е потвърдил НП по пункт 2.

В жалбата и в допълнение към същата са наведени аргументи за незаконосъобразност и неправилност на решението като постановено в противоречие с разпоредбите на ЗАНН. Твърди, че от събраните от първоинстанционния съд доказателства не може да се направи категоричен извод, че е извършено вмененото нарушение. Намира, че не е доказано по безспорен начин нанасянето на имуществена вреда от страна на касатора, както и че не са налице доказателства за напускане на

местопроизшествието. Счита, че в случая приложение намира, чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на оспореното решение.

Ответникът- СДВР- отдел ПП, не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и събраните доказателства, намира за установено, от следното:

С процесното НП на касатора е наложена на осн. чл.185 от ЗДвП глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.20 ал.1 от ЗДвП и на осн. чл. 175 ал.1 т.5 от ЗДвП глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 3 месеца за нарушение на чл.123 ал.1 т.3 от ЗДвП.

За да постанови решението си, районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, както и показанията на разпитаните свидетели, непосредствено приети от решаващия съдебен състав. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения като наказаното лице е нарушило разпоредбите от ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по смис. на чл.219 АПК.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК, касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от въззивния съд в обжалваното решение. Районният съд е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която фактическа обстановка настоящата инстанция споделя изцяло.

Решаващият съд е събрал всички необходими за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 НПК вр.чл.84 от ЗАНН. Съдът е обсъдил поотделно и в съвкупност показанията на свидетелите Х. и Ц.- служители в СДВР ОПП, както и свидетелят очевидец М. и свидетелката П.- П. и е посочил, че ги приема за достоверни, кредитирайки ги като последователни и непротиворечиви, така и с останалия доказателствен материал. С оглед на изложеното, касационната инстанция не установи наличието на допуснати от СРС съществени процесуални нарушения в процеса на попълване на необходимите за изясняване на обективната истина доказателства и оценката на тяхната доказателствена стойност и сила, които да са

довели до ограничаване правото на защита на санкционираното с НП лице.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 20.10.2017 г. около 15:00 ч. в [населено място], на бул. Е. и Х. Г. с посока на движение [улица] като водач на лек автомобил с марка Д., модел Т. с рег. [рег.номер на МПС] , Л. А. Д. при извършено престрояване поради слаб контрол върху МПС реализира ПТП с автомобил марка О., модел А. с рег. [рег.номер на МПС] и напуска местопроизшествието без да уведоми органите на МВР. В резултат на удара между двете превозни средства, върху задната броня на автомобила с марка О. има отлепване на повърхностния слой боя. За случилото се, в отсъствието на касатора е съставен протокол за ПТП, както и е изготвена докладна записка. В следствие за извършените нарушения, квалифицирани като такива по чл. 20, л. 1 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, е съставен и АУАН, срещу който са постъпили възражения. Въз основа на акта е издадено и процесното НП.

Съгласно чл. чл. 20, ал. 1 ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Отговорността по текста на чл.20, ал.1 ЗДвП е обща и се ангажира доколкото деянието не осъществява друг специален състав на нарушение, предвиден в ЗДвП. Съдът е изменил тази част на наказателното постановление като по реда на чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК вр. с чл. 84 от ЗАНН е приложил закон за същото административно нарушение като го е преквалифицирал на такова по чл. 5, ал. 1 т. 1 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа общото правило участниците в движението по пътищата да не се причиняват с поведението си имуществени вреди. Предвид факта, че Л. А. Д. е коментирала още в предсъдебната фаза подобен механизъм на настъпване на произшествието, и е била наясно, че се касае за нарушаване целостта на боята на задната броня на колата с марка О., тоест защитавала се е срещу такова обвинение, съдът намира противно на доводите в касационната жалба, че правото на защита на касатора не е нарушено. Споделят се изводите на съда, че описаната в НП и установена по делото фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна състава на нарушенията по чл. 5 ал.1 т.1 /преквалифицирано от чл.20 ал.1/ и чл.123 ал.1 т.3 от ЗДвП, за които са наложени законоустановените административни наказания. И в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. Санкционираното лице не е ангажирало доказателства, разколебаващи авторството на деянията и подкрепящи твърдението, че

не е извършил нарушенията. Пред СРС на жалбоподателя му е осигурена възможност за защита. В тази връзка е уместно да се отбележи, че в хода на цялото производство - и пред административния орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция жалбоподателят не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение.

Безпротиворечивите свидетелски показания, удостовереното в АУАН, редовно съставен, ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в хода на административно – наказателното производство, вкл. и всички останали доказателствени средства по безспорен начин установяват вменените нарушения. Съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Касаторът не е контролирал в достатъчна степен управлението от него автомобил, вследствие на което е причинил ПТП и имуществени вреди. Извършването на нарушението се потвърждава и от събраните писмени доказателства, а именно протокол за ПТП и скица към протокола, съдържащи данни за настъпилото ПТП. Неоснователни са доводите, че била неприложима разпоредбата на чл.123, ал.1 т.3 от ЗДвП, тъй като от произшествието нямало причинени материални щети. Последното се опровергава от ангажирания доказателствен материал – АУАН, Протокол за ПТП№ 11706 от 20.10.2017 г., видно от който са причинени имуществени вреди – повреда на задна броня.

Правилно е определен размера на наложените санкции, съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН и са годни да изпълнят заложената в чл. 12 от ЗАНН цел на закона. Извършените нарушения не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с другите деяния от съответния вид, поради което не са налице предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН. В тази връзка уместно е да се отбележи, че приложената справка картон на водача говори за тенденциозно неспазване от страна на касатора на правилата за движение по пътищата, което поведение не предполага разглеждането на случая като маловажен.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че не са налице наведените касационни основания, а оспореното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

.Относно разноските: Страните не претендират разноски.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София – град, XXI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 27.07.2021 г., постановено по нахд. № 2230/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 18 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.